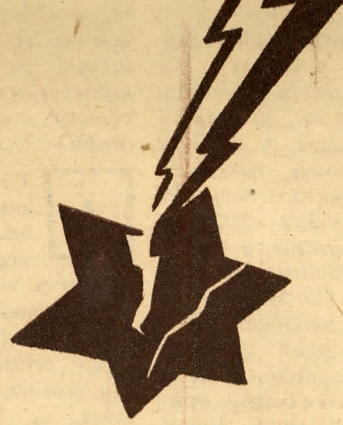

Állam

A Zsidókérdést Kutató Magyar Intézet hivatalos lapja

FŐSZERKESZTŐ:
BOSNYÁK ZOLTÁN

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON
I. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM * BUDAPEST, 1944. JUNIUS 10

FELELŐS SZERKESZTŐ:
N. LEVATICH LÁSZLO

Tihanyi Tyroller, Ujpest bukott cézárja Hogyan szolgálta ki Sombor-Schweinitzer a zsidókat!

A szétpofozott szerkesztőség
és a leánykereskedő Buchinger
Zsidókat nevelt muzikusoknak Hubay Jenő

VÁDIRAT A ZSIDÓSÁG ELLEN!

Írta: BOSNYÁK ZOLTÁN

1 Amióta tervszerűen és határozottan folyik a zsidóság hatalmi túlsúlyának lebontása és a magyarságtól való teljes elkülönítése, innen is onnan is hallunk hangokat, amelyek bírálják nyíltan vagy titokban kifogásolják a zsidósággal szemben köpetett eljárásunkat. Azt mondják ezek az örök okoskodók, mindent jobban tudók, hogy valóban helyes és szükséges mindazoknak a hatalmi pozícióknak visszavétele, melyeket a zsidóság a nemzeti élet különböző területein jogtalanul kiszajított magának. Számoljuk fel a zsidóság mértéktelen befolyását a pénzügyi és üzleti életben, vegyük ki kezéből a dolgozó milliók véréből és verejtékéből összeharcsolt milliókat, a nemzeti vagyon fölött többé zsidók ne rendelkezessenek, ne juthassanak a zsidók semmiféle szerephez szellemi életünkben, a magyarság és a zsidóság között fennálló társadalmi kapcsolatoknak vessünk véget, de ezen túlmenően ne törődjünk a zsidósággal. Mindent kövessünk el ami a zsidóság elviselhetetlen túlsúlyának megszüntetéséhez szükséges, de ezzel elégedjünk is meg, hagyjuk magára a zsidóságot. Maguk a zsidók is — hogy mennyire őszinte ez a magatartásuk és mennyire nem, az más kérdés — hajlandók lennének talán beletörődni a változhatatlanba, a pünkösdi királyság elmúlásába, hajlandók — alighanem csak a pillanatnyi kényszer hatása alatt — megbékülni azzal a gondolattal, hogy vége az élősdiségnek, a mindenné elnyúló, mindenütt érvényesülő befolyásuknak, ha valamilyen életkeretet továbbra is meghagynak nekik.

Nézzünk szembe őszintén, nyíltan ezzel a tétellel. Lehet-e ilyesméről szó, igazuk van-e azoknak, akik így beszélnek? Amikor erre a kérdésre világos és határozott feleletet akarunk adni, akkor mindenképp le kell szögeznünk, hogy a zsidósággal szemben nem csupán az a kifogásunk, hogy mint fajilag, vérségileg, erkölcsileg idegen, fris-

sen érkezett jövevény kisebb-eg nagyobb mértékben megszerzeni az országban a politikai, társadalmi, gazdasági és kulturális életben a tényleges vezetést, ennél sokkal súlyosabban esik a latba az a mód, ahogyan a zsidóság erre a hatalomszerzésre törekedett és azok a következmények, amelyekkel ez együtt jár. A zsidóság ellen vívott harcunk — ezt nem győzzük eléggé hangsúlyozni — nemcsak az elvesztett pozíciókért, nemcsak a pénzért, a

vagyonért, az aranyért, a jólétért, a hatalomért folyik. Ez a harc nem kizárólag gazdasági jellegű, ennél sokkal többről van itt szó. Két lelkiesség, két világnézet áll szemben egymással. A kapzsiság, az önzés, a haszonlesés, a kizsákmányolás, a lelkiismeretlenség, az erkölcstetenség elleni harcról van itt szó. Mi nemcsak azzal vádoljuk a zsidóságot, hogy határt nem ismerő telhetetlenségével, lelkiismeretlen üzelmeivel és utólráhatatlan raffineriá-

val valósággal kifosztotta a dolgozó magyarságot és a nemzeti javak óriási hányadára rátette a kezét, hanem azzal is, politikai, társadalmi, gazdasági, kulturális életünkben olyan eszméket, olyan törekvéseket, olyan irányzatokat csempesztett be, amely általános bomlást, erkölcsi zűllést és faji hanyatlást idéztek elő, amelyekből, ha nem sikerül társadalmunkat kigyógyítanunk, úgy a következmények valóságosan beláthatatlanok.

2 Vádoljuk a zsidóságot azzal, hogy politikai életünkben meghonosította a nemzeti értékek és eszmények lebecsülését, történelmünk, hagyományaink és nemzeti múltunk megvetését. Vádoljuk azzal, hogy behozta hozzánk a társadalmi forradalmat, az osztályharcot, a marxizmus és a bolsevizmus eszméit, ellentétet, gyűlöletet szított az egyes néprétegek között, vádoljuk azzal, hogy rendszeresen és következetesen kitérte a politikai ellentéteket, hogy így saját magáról és rohamos tértöréstől elterelje a figyelmet. A nemzetiellenesség és a hitetlenség szellemét terjesztette közöttünk, a haladás, a kultúra és a felvilágosodás jelszavai mögé bújva. Vádoljuk a zsidóságot, hogy céltudatos és tervszerű aknamunkával előkészítette az 1918. októberi csőcselék-lázadást, amely szegénybe és gyalázatra taszította Magyarországot és olyan történelmi tragédiát zúdított ránk, amilyenhez hasonlót alig találunk ezeréves történelmünkben. Vádoljuk a zsidóságot a huszonöt év előtti bolsevista rémuralomért, amelyeknek szellemi, lelki szálláscsinálói, egész politikai vezérkara, legvéresebb terrorista színter kivétel nélkül a zsidóság sorából kerültek ki. Vádoljuk a zsidóságot az akkor elszenvedett megaláztatásokért, az ártatlanul megölt áldozatokért, a meggyalázott templomokért. Vádoljuk a zsidóságot azzal, hogy méltatlanul visszaélt jóhiszeműségünkkel és azt a politikai joggyengeséget, amelyet megadtunk neki, arra használta fel, hogy fölibénk kerüljön úrrá legyen felettünk és előjogokat szerezzen magának. Vádoljuk azzal, hogy az idegen uralom alá került területeken a válságos órákban túlnyomó többségében hátat fordított a magyarságnak, megfogadott vele minden közösséget, egyedül és kiállóan csak a maga faji érdekeit nézte.

Milyen következményekkel, milyen hatásokkal járt a zsidóság rohamos térnyerése gazdasági életünkben? Zsidók honosították meg nálunk a haszonéhes, kizsákmá-

ÚJ ÁBEL

Írta: SAJÓ SÁNDOR

Anyám! Kegyelmed özvegyasszony,
És szűken van a kenyerünk;
Azért én, lássa, nem panaszlom,
Hogy Káin együttél velünk;
Kegyelmed gyermekül fogadta,
Bár nem Kegyelmed szülte őt:
Legyen testvér az istenadót,
Ha ő törzsünkkel összenőtt;
De kikiesergem a világba:
Jószívem hozzá mindhiába,
És velünk él bár egykenyerén,
Nekem e Káin nem testvérem!

Anyám! e Káin csúf szokásból
Minden dolgomba belegázol;
Játékban, utcán, kint a páston
E Káin sohse fogja pártom;
A taligánkat sohse húzza,
Mikor meg tolná, visszahúzza,
Zsebemből kicseni a gombot,
Tarisznyámból a kenyeret, —
Amit én gyűjtve összehordok,
Ő széjjelszórja s kinevet;
Más kedvét ellenemre szítja,

Utca kutyáit rámuszítja
S örül, ha folyini látja vérem, —
Nekem e Káin nem testvérem!

Anyám! én Káint bepanaszlom...
Kegyelmed gyöngé beteg asszony,
S míg betegem nyög itt az ágyban,
Ő mért fütyül kint oly vidáman?
Ha házunk öneki is háza,
Idegenek közt mért gyalázza?
Ha idegen a lelke tőlünk,
Anyám —, Káinnal mért vessződünk?...

Nem vagyunk senki kapzarongya,
Én nem leszek Káin bolondja —,
Anyám! nekem már forr a vérem:
Nekem e Káin rossz testvérem —,
Anyám, így élni nem öröm...
Én Káint többé nem panaszlom,
De ezt így nem bírom sokáig,
S ha Káin jobbá most se válik,
Akkor az Isten irgalmazzon, —
Bevégzem vele nagy pöröm:
Anyám, — én Káint megölöm!...

Ára 30 fillér